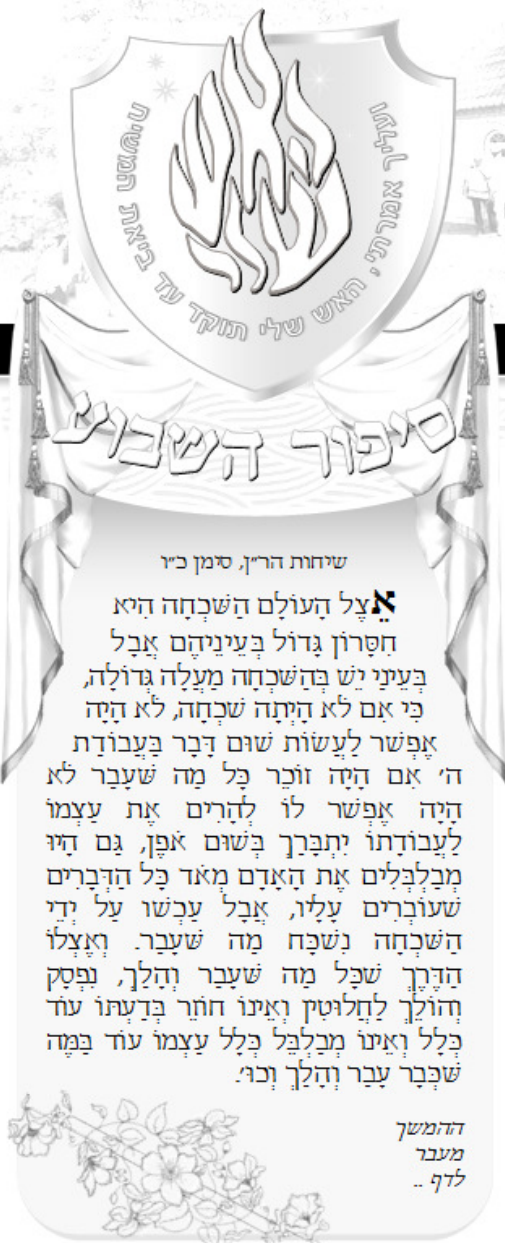

רזבי נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

שיחות הר"ן, סימן כ"ז

אצל העולם השכחה היא חסרון גדול בעיניהם אבל

בעיני יש פה שכחה מעלה גדולה, כי אם לא הייתה שכחה, לא הייתה אפשר לעשות שום דבר בעבודת ה' אם הייתה זוכר כל מה שעבר לא היה אפשר לו להרים את עצמו לעבודתו יתברך בשום אופן, גם היו מבלבלים את האדם מאד כל הדברים שעוברים עליו, אבל עכשו על ידי השכחה נשכח מה שעבר, ואצלו הדרך שכל מה שעבר והלך, נפסק והולך להלוטין ואינו חוזר בדעתו עוד כלל ואינו מבלבל כלל עצמו עוד במה שעבר עבר והלך וכיו.

דהמשך מעבר לדף ...

כל הדברים והעצות והנתיבות והתחבולות שצריך כל אדם שבעולם הרוצה לגשת אל הקדש, באופן שיוכל כל אחד לקבל רפואה לכל מיני חלי הנפש והגוף שבעולם. (הלכות שבת ו' - אות ג' לפי ארצו היראה - אמונה - אות לו)

ט"א, אשירה לה' פיגאה גאה

זה בחינת גאותו והתפארותו יתברך. וזה ההתפארות נמשך על ידי העזות והעקשנות של ישראל שעל ידי זה הם

מכניעים ומפילין את הס"מ וחלולותיו שמתגברין על כל אחד מישראל בכל יום שאי אפשר להפילם ולנצחם כי אם על ידי עקשנות ועזות גדול מאד. והיו עקר התפארותו וגאותו יתברך. והיו סוס ורכבו רמה בים. סוס ורכבו הם בחינת ס"מ ונקבה כמובא בפנות, שהם כלל ההקטנות והפיתוים והתאזרות והמיעוט וההדורים ומחשבות זרות שמתגברין על כל אחד בכל יום שזוכין להפילם ולהכניעם בבחינת סוס ורכבו רמה בים על ידי העזות והעקשנות של ישראל. (הלכות ברכת המזון ד - אות יב)

שַׁבָּת בַּשְּׁלַח

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

ד"י, ויצעקו בני ישראל אליה'

כל הצעקות חקקות שצריכין לצעק בעת הצרה, וחמקא לצלן, הכל הוא לזכות שיאיר עליו הדעת למצא ההרחבות גם

בתוך הצרה, עד שיוכל לשמח נפשו כל כך, עד שיהפך היגון ואנחה עצמו לשמחה, שעל ידי זה עקר הכנעת הסטרא אחרא והיכל התמורות, שהם בחינת עצבות ויגון ואנחה, הוכיח לברר הקדשה שהיתה בגלות ביניהם, שעל ידי זה ניקא ויצאין מן הצרה והגלות (הלכות הוראה ו' - אותיות יב יג לפי ארצו היראה - יסורים וישועה - אות ח')

ידלא, ויאמינו בה' ובמשה עבדו

עקר הוא אמונת חכמים, כי העקר הוא התכלית וצריך כל אדם לחוס על עצמו ולחשב תמיד בכל יום על תכליתו הנצחי ומה יהיה סופו וכיו. ולזכות לתכלית הטוב באמת אי אפשר בראם על ידי אמונת חכמים, כי אי אפשר להאדם להגיע ולחזר למקור נשמתו בראם על ידי החכמים הצדיקים אמתיים, כי אפלו כשרים וראים ועוסקים בתורה אינם יכולים להגיע לשלמותם בראם על ידי החכמים והצדיקים אמתיים.

מכל שכן מי שפגם איזה פגם, מכל שכן מי שפגם ועבר הרבה, חס ושלום, כמצוי עכשו בעותותינו הרבים, בנדאי אי אפשר לרפאותו בגוף ונפש בראם על ידי הצדיקים הגדולים והנפלאים באמת שיודעים לדרש את התורה בשלמות באמת ויודעים שרשי נפשות של כל אדם מישראל בהתורה, ויודעים לפרש ולבאר

להתקרב שצריכין לסבל המרירות שעובר עליו. והוא ויאמר אם שמוע תשמע לקול ה' אלקיך וכיו כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני ה' רפאך. וכבר נתקשו רבותינו ויל בפסוק זה (סנהדרין ק"א), אך על פי הנזיל מבאר היטב כי מבטיחם הבטחה גדולה, הינו אף על פי שלפי מעשיהם מקדם הייתה ראויה שיכוא עליהם כל המחלה אשר במצרים חס ושלום, כי הלא אי אפשר להתרפאות כי אם על ידי מרירות, אך הקדוש ברוך הוא מבטיחם שבחסדו יחוס עליהם ולא ישום עליהם כל המחלה אשר במצרים, כי אם כן לא היו יכולים לסבל והיו לאחור יאוש. רק שיהיה מקל עליהם בכל מה דאפשר ולא ישלח להם כי אם כפי יכלתם.

והוא כי אני ה' רפאך, הינו שאני ה' שאני רחמן גדול עוסק ברפואתך, ועל כן בנדאי לא אשלח עליך מרירות כפי מעשיך שהוא בחינת כל המחלה אשר שמתי במצרים רק ארפא אותך ברחמים כמעט מרירות כפי יכלתך באופן שתסבל ותתרפא. והוא כי אני ה' רפאך, ובנדאי ארפא אותך כראוי. (הלי נטילת ידיים לסעודה ו', יח)

ט"ב, עזי וזמרת י-ה ...

עזי - זה בחינת התורה, בחינת ה' עז לעמו יתן. וזמרת זה זה בחינת תפלה, הינו כשאזכרה לחבר תורה והפלה, דהינו לעשות מהתורה תפלה או בנדאי יהיה לי לישועה, כי בנדאי יהיה לי ישועה שלמה. (הלכות ראש חודש ה - אות כ')

ט"ג, ויבאו מרתה ...

צריכין לידע ולהאמין שהי יתברך שולח המרירות ברחמנות ומשליך כל הטאתיו אחר גוו ואינו שולח לו מרירות כפי עוונותיו רק כפי יכלתו. וזה שתכף אחר קריעת ים סוף בתיב (שמות טו): ויבאו מרתה ולא יכלו לשאת מים ממרה וכיו שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו. כי זה עקר הנסיון לכל אדם המתחיל

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ"ב, י"ז)

שיחות נלהבות מפי רבי ישראל, זצ"ל

... וענין זה הוא דרך עצה טובה גדולה מאד בעבודת ה', כי על פי רב יש להאדם בלבולים רבים וערובי הדעת מאד ממה שחולף ועבר בפרט בשעת התפלגה, שאז באים עליו כל הבלבולים ומערבבים ומעקמים את דעתו ממה שכבר עבר לפעמים יש לו בלבולים מעטן המשא ומתן שלו ועסקי ביתו וכיוצא, באשר פי לא טוב עשה בענין זה וכיוצא וכך היה צריך לעשות וכיוצא בזה הדבר יש שמבלבלים אותו בעת עבודתו בתורה או בתפלה וכיוצא, בהפגמים שפגם מקדם באשר שבענין זה לא עשה פהגן נגדו יתברך וכיוצא בזה הרבה מאד באשר ידע לכל אדם בעצמו, על פן השכחה היא עצה טובה גדולה מאד לזה, שתכף וימד שחולף ועובר הדבר, יעביר ויסלק אותו מדעתו לגמרי, ויסיח דעתו מזה לגמרי ולא יתחיל לחשב עוד במחשבתו בענין זה כלל והגן הדבר היטב, כי הוא דבר גדול מאד.

ראיתי, שהשם יתברך סבב עמי שלא היה לי בשרונות, והשם יתברך כך רצה, אבל אני לא הייתי מרצה בזה, היה לי קשה על הרבוננו של עולם - למה לא נתן לי שאהיה בעל מח, או הייתי יכול לפעל - לקרב יותר אנשים. נו, זה הכל שטיות! כל הקשיות - האם האדם ידע איזה גלגול היה! - מה שהוא צריך לתקן בשנים שלו בזה העולם?!

עצות ותפילות

(עצות ותפילות - עצה, א-ב)

שבעולם, ולא נלך אחר עצות רעות של אלו המחפיים את השקר באמת, ומהפכים דברי אלקים חיים, ואומרים לרע טוב ולטוב רע, ומונעים את ישראל מדרך האמת והנכון, על ידי עצותם המהפכות מן האמת, את אשר החמרת הקילו, ואת אשר הקלת החמיר, את אשר רחקת הם מקרבים, ואשר קרבת הם מרחקים. יש מהם אשר טעו בעצמן, ואינם יודעים בעצמם את האמת לאמתה, והם מדברים לפי תמם, ועצתם הפוכה ומזקת לנו מאד לעבודתך.

איתא בספרים שבשבל זה נתן השכחה כדי שתהא התורה חביבה על לומדיה תמיד בשעה הראשונה, כי על ידי השכחה כשחזר ויבא ולומד אפלו מה שכבר למד, הוא אצלו כחדשות וחביב עליו.

איתא משל על הלומד ושוכח ששכרו אנשים למלאת חביות והחביות היו נקובים וכל מה שהיו שופכים לתוך החביות נשפך לחוץ. והטפשים אמרו: הואיל וחזר ונשפך לחוץ, למה לנו ליגע ולמלא מאחר שאחר כך נשפך!

אבל החכם אמר: מה לי בזה? הלא פורעין לי על היום, ושכרי לא יקפח מכל יום ויום, כי אני משכר לזמנים ומה לי אם נשפך?

כך אף על פי ששוכח למדו, שכרו לא יקפח מכל יום יום ויום ודע שלעתיד מוכיחין את האדם כל מה שלמד אף אם שכח גם בני אדם השומעים התורה של הצדיק האמת ואינם מבינים אותה, לעתיד בעולם הבא יבינו כי עקר התורה היא להנשמות, שבעולם הבא ידיו הנשמות בקיאים ומשיגים היטב את התורה שלמד ושמע האדם בעולם הזה אשר המבלה ימיו בתורה ועבודה הרבה.

רבותו של עולם, אהה ידעת האמת, ולפניך נגלו כל תעלומות, אתה ידע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי קומה בעורתנו והצל אותנו מהם, שלא ידבקו ויכנסו דבריהם בלבנו כלל, לא מהם ולא מהמונם ולא מהמהם. גדול העצה ורב העלילה, ופנו ברחמיך הרבים שיתגלו לנו צדיקי האמת, ונפיה להתקרב אליהם באמת, ולקבל מהם עצות נבונות וברורות וישרות, עצות טובות הנמשכים מתריגי עטין דאורייתא, שנזפה לקבל אור האמת על ידי עצתם האמתית. ועל ידי זה נפיה לאמונה שלמה באמת לעולם ועד.

ותפנו לקים מצות ציצית כראוי בכל פרטיה וקדושיה ונבונותיה ותריגי מצות התלוים בה. ועל ידי כנפי הציצית הקדושים תגן עלינו ותציל אותנו מכל מיני פגם הברית, ותפנו להתקדש בקדושתך תמיד, ועל ידי זה תציל אותנו מעצת הנחש, מעצת המפתים והמסיתים והמדיחים מדרך האמת, בכונה להרע או שלא בכונה. ונזפה לקבל ולהמשיך עלינו אור השכל האמת של צדיקי אמת, על ידי שנזפה לקבל ולקיים עצות טובות ואמתיות שלהם, ועל ידי זה נזפה לאמת ולא יצא דבר שקר מפינו לעולם: (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה זו)

צריך להתרחק מאד מעצות של הזמון עם שרפם בכלם הם עצות רעות ומקלקלות מאד, מכל שפן וכל שפן עצת רשעים וחולקים ומתנגדים אל האמת, שצדיק להתרחק מהם יותר ויותר כי מהם באים כל הקלקולים והפגמים, כי עצתם היא בחינת עצת הפחש הקדמוני. וכשמקבל עצתם חס ושלום הם משילך בו והמא והם בחינת פגם הברית ומרחיק מן האמת והאמונה הקדושה ומתפלג ומלכוד לארץ ישראל. על פן צריך להתרחק מאד מאד מלילך אחר עצתם חס ושלום, רק לדבק את עצמו בצדיקי אמת האנשיהם ההולכים בדרכיהם שכל עצתם הם בחינת כלה ורע אמת בחינת תקן הברית ועל ידי עצתם זוכה לכל טוב לאמת האמונה והתפלה הארץ ישראל ולעשות נסים בעולם.

על ידי שנוהרין במצות ציצית זוכין להציל מעצת הפחש שהם עצות רעות הנ"ל חוכין לעצת צדיקים.

... רבותו של עולם, הי אלקים אמת, אשר נטעת בנו בכל דור דור צדיקי אמת הושיענו ורחמנו ברחמיך הרבים, ותפנו להתקרב לצדיקי אמת לקבל מהם עצות אמתיות ולא נסור מדבריהם ימין ושמאל, רק נזפה לילך בדרך עצתם האמתית, תרחם עלינו ותציל אותנו ואת כל חברתנו ואת כל עמך בית ישראל, מעצת רשעים שהם עצת הפחש הקדמוני, ולא נטה און לדבריהם כלל, ולא נאבה ולא נשמע להם, ולא יכנסו דבריהם ועצתם בלבנו כלל.

ותבדלנו מן החושים, ולא יהיה להם שום כח להטעות אותנו חס ושלום בעצות רעות שלהם, ולא תעשינה ידיהם תושיה. והצילנו ברחמיך הרבים מכל מיני שקר וטעות

את היום